Enderrock | | Actualitzat el 21/01/2016 a les 14:59

La ment inquieta d'Ariana Abecasis

Aquest diumenge 24 de gener presentarà el seu primer disc a la Jazz Cava de Vic

A la cantant i pianista **Ariana Abecasis**Â li agrada divagar i fer voltes a les coses, Ã©s per aixÃ² que ha titulat el seu debutÂ *Philosophades* (autoeditat, 2015), on recull onze peces de canÃ§Ã³ pop-indie. Acompanyada del teclista Joan BorrÃ s (**Oques Grasses**), el bateria Jose Benitez (**Big Menu**), el guitarrista Jordi Bastida (**Els Pets**, **Trau**)Â i el baixista Pedro Campos (**Big Menu**) actuarÃ a final de setmana a la Jazz Cava de Vic. Ens endinsem a les seves 'philosopades' guiats per la mateixaÂ artista de la Seu d'Urgell en aquesta entrevista.Â

Ariana Abecasis. Foto: Ian Abecasis

L'autoedició de *Philosophades* t'ha portat a enregistrar les cançons en diferents espais, alguns dels quals no són un estudi de gravació convencional. Com has viscut el procés d'enregistrament de cada cançó?
El procés ha estat lent, vam estar uns quants mesos per enregistrar-ho tot. Només teníem alguns caps de setmana, alguns festius i algunes classes que ens saltàvem per gravar. Compaginàvem el dia a dia dels estudis i feina amb la gravació i producció. Tot el dia ens el passàvem pensant en el disc. En els moments que gravàvem teníem el temps just per fer-ho. Arribàvem, muntàvem els trastos, escoltàvem les bases i llavors decidíem què hi posàvem, quin ritme de bateria, quin so de guitarra, quina melodia... Hi havia temes on ho teníem més clar i altres menys. Ha estat un procés molt intens, esgotador i gratificant alhora.

Han guanyat entitat pròpia, així?
En no tenir un estudi de gravació el so i el resultat final adopta certa personalitat, certa textura i color que segurament en espais sonors més nets no aconseguiries tan fàcilment. Bé, jo no sóc experta en això, però trobo que té certa lògica. És com fer un dibuix sobre un paper blanc, o sobre un taulell de fusta o un tros de tela. El resultat serà diferent en cada cas. No serà molt diferent però sí que canviarà el caràcter final. Tot i així hem intentat buscar espais de gravació amb certa qualitat. Al final t'adones que no és millor ni pitjor gravar en un estudi o al menjador de casa teva, sinó que cada cosa t'aporta qualitats i desavantatges diferents. Tot depèn del que busquis. Per a mi d'aquesta manera les cançons sí que han guanyat una certa entitat pròpia, potser més aviat certa personalitat. Gravar al piano amb què has estat estudiant durant tants anys, i que quan ho escoltis soni igual com et sona a tu a la realitat és molt bonic. Realment et transporta a aquell lloc, a aquella sensació d'estar allà tocant, la mateixa sala, els quadres a la paret, el decorat, la posició del piano... És màgic.

Philosophades by Ariana Abecasis

'Philosophaves' sovint de petita, o ha estat un exercici d'evasió que has descobert quan anaves creixent?
Sí, crec que forma part de la meva manera de ser, és un defecte de naixement. Hi penso molt, en les coses. De vegades arribo a contradiccions ben estranyes que em porten a conflictes interns que he de resoldre 'philosophant-hi' més. És un bucle.

Creus que hauríem de ?philosophar' més, en general?
Crec que cadascú ha de fer el que senti. Però fer un exercici de reflexió, de tant en tant, no ens aniria malament. Per a mi 'philosophar' no és més que indagar i donar un sentit al que ens envolta, tothom ho deu fer a la seva manera. A mi m'agrada donar un toc metafòric i obert al que descric, sempre intentant filtrar-ho pel meu filtre intern.

A "Si véns i jo vaig" els arranjaments són molt juganers i la lletra és indecisa. És inseguretat combinada amb innocència?
Sovint em passa que estic component però no sé què posar. De vegades m'agradaria no posar-hi res, però llavors és quan intento fluir per les paraules a l'atzar que trio mentre vaig escrivint. I el resultat de tot aquest procés estrany és ?Si véns i jo vaig'. Si que en el moment en què la vaig escriure hi havia certa inseguretat dins meu, i això és el que acaba reflectint el tema, ?..i jo què sé!'. Vam voler donar un punt juganer a l'arranjament perquè casava molt amb la lletra i perquè era com m'imaginava que havia de ser des del principi. S'havia de recrear aquest caos mental i emocional d'alguna manera.

Qui és "Vincent"?
"Vincent" és un cantautor irlandès que durant una època no podia parar d'escoltar (**James Vincent McMorrow**). Algunes melodies em van recordar una peça seva, i per això vaig posar aquest nom al tema.

En aquesta cançó cantes ?Creu-te el que tens a dins, busca el crit del teu esperit'. És així com has concebut el disc?
Sí, ha estat un procés intern de recerca, fent una mirada sempre al que sentia i passava al meu voltant. El disc m'ha ajudat a guanyar seguretat, a creure'm. Vaig passar una època amb el piano clàssic una mica complicada, així que per a mi fer cançons es va convertir en una fugida molt agradable i reconstructora. Era la meva droga per escapar de tot allò i refer-me com a artista.

Escoltant "Pomes" m'he imaginat el mite del Jardí de les Hespèrides i les pomes d'or. Va per aquí?
Tot aquest món dels mites i els simbolismes em xifla bastant. En aquesta cançó vaig intentar buscar elements simbòlics per donar un caràcter bèl·lic al tema. No coneixia el mite, de fet en conec pocs, però m'agrada descobrir-hi les històries. La poma ha estat des de sempre un element de poder molt important, i és precisament el poder el que ens ha portat a la bogeria del món on vivim, on les coses de vegades sembla que s'hagin girat i tot funcioni al revés, i on tot està tan sensible que fa la sensació que estigui a punt d'explotar. I precisament això és el que plasma "Pomes".

Aquest diumenge 24 de gener actuaràs a la Jazz Cava de Vic (19 h). En quin format actuaràs en directe?
Tocaré amb la banda. Portem el piano, bateria, guitarra, baix i teclats. Amb això intentarem plasmar al màxim tot el que passa a cada cançó i així recrear les atmosferes dels temes del disc. Serà molt bonic tocar tots junts. Són músics amb un nivell molt alt i amb qui em sento molt còmoda tocant.